

Sri Ramana Maharshi kijelentései Jézus Krisztusról

(szemelvények a „Beszélgetések Srí Ramana Maharshival” című könyvből)

20.

K.: Jézus Krisztus betegeket gyógyított. Ez is csak egy okkult képesség (sziddhi) volt?

M.: Volt tudomása Jézusnak arról, hogy meggyógyítja az embereket? Nem lehetett tudatában a képességeinek. Van egy idevágó történet, amely így hangzik: Jézus egyszer meggyógyított egy vak embert. Az ember idővel gonoszságra adta a fejét. Amikor néhány évvel később Jézus találkozott vele, megkérdezte tőle, hogy miért lett ilyen. A gonosz ember azt válaszolta, hogy amikor vak volt, nem tudott elkövetni semmilyen bűnt, de miután Jézus meggyógyította, gonosszá vált, és Jézus a felelős az ő gonoszságáért.

K.: Jézus vajon nem egy tökéletességet elért lény volt, aki okkult erővel (sziddhi) rendelkezett?

M.: Nem lehetett tudatában a képességeinek (sziddhi).

.....

K.: Mit gondol Bhagaván az „elveszett lelkekről”, akiket Jézus Krisztus említ?

M.: Gondolja végig, mi az, ami elveszhet! El lehet-e bármit veszíteni? Csak az számít, ami természetes. Annak öröknek kell lennie, és azt nem lehet megtapasztalni. Ami megszületett, annak meg is kell halnia; amit elérünk, azt el is kell veszítenünk. Ön megszületett? Mindig is létezett. Az Önvalót sohasem lehet elveszíteni.

K.: A Buddha a nyolcútrú ösvényt ajánlja, szerinte az a legjobb, hogy senki és semmi el ne vesszen, el ne tévedjen.

M.: Igen. Ezt a hinduk rádza-jógának hívják.

K.: A jóga gyakorlása ajánlott a spirituális törekvőknek?

M.: A jóga segít az elme uralásában.

K.: De ez nem vezet okkult képességekhez (sziddhi), amelyekről azt mondják, hogy veszélyesek?

M.: Ön a kérdését úgy fogalmazta meg, hogy abban benne volt a „spirituális törekvő” kifejezés. Nem egy okkult képességekre törekvőről beszélt.

86.

A Mester a keresztény hit igaz jelentését így határozta meg: Krisztus az ego. A kereszt a test. Amikor az egót keresztre feszítik, és elpusztul, akkor az Abszolút Létező (isten) marad (vö.: „én és az Atya egy vagyunk”), és ezt a dicső túlélést hívják feltámadásnak.

87.

Egy lelkes angol követő, A. W. Chadwick őrnagy azt kérdezte: „Miért kiáltotta Jézus, hogy »Istenem! Istenem!«, amikor keresztre feszítették?”

M.: Lehet, hogy közbenjáró ima volt a két tolvajért, akiket vele együtt feszítették meg. Ismétlem, a dnyáni már életében, itt és most elérte a megszabadulást. Az lényegtelen, hogyan, hol és mikor hagyja el a testét. Néhány dnyáni esetében úgy tűnhet, hogy szenvednek, mások esetleg számáhibban vannak, megint mások eltűnhetnek a szemünk előtt, mielőtt meghalnak. De ez semmi különbséget nem jelent a dnyánájukra nézve. Az efféle szenvedés csak a szemlélőnek tűnik így, nem pedig a dnyáninak, mert ő már meghaladta az Önvaló téves azonosítását a testtel.

88.

Ugyanez az úriember azt kérdezte: „Mi Krisztus jelentősége Szent Pál megvilágosodásában?”

M.: A megvilágosodás abszolút, nincs köze a formákhoz. Miután Szent Pál tudatára ébredt az Önvalónak, azonosította a megvilágosodást a Krisztus-tudatossággal.

K.: De akkor Pál nem szerette Krisztust?

M: A szeretet vagy a gyűlölet lényegtelen. Krisztus gondolata volt jelen. Ez hasonló Rávana esetéhez. A Krisztus-tudatosság és az Önvaló felismerése egy és ugyanaz.

96.

...A tudatosság már az előtt is létezett, és meg fog maradni a test eltűnése után is. Az igazság az, hogy nincs senki, aki ne mondaná, hogy „vagyok”. Az „én a test vagyok” téves tudása minden baj oka. Ezt a téves tudást kell megszüntetni. Az a felismerés. A felismeréssel nem érünk el semmi újat, és nem is egy új képesség jelenik meg, hanem csupán minden elkendőzéstől megszabadulunk.

Chadwick őrnagy: Próbálok megszabadulni a testtől.

M.: Ha az ember megszabadul a ruháitól, akkor önmaga marad, és szabad lesz. Az Önvaló határtalan, és nem korlátozódik a testre. Hogyan szabadulhatnánk meg a testtől? Hová tehetné le az ember? Akárhol legyen is a test, az attól még az övé marad.

Chadwick őrnagy nevetett.

M.: A végső Igazság olyan egyszerű! Az semmi többet nem jelent, mint eredeti állapotunkban lenni. Mindössze ennyit szükséges mondani. Mégis valóságos csoda, hogy ennek az egyszerű Igazságnak a tanításához annyi vallásnak, hitnek és módszernek kellett létrejönnie, amelyek vitatkozni kezdtek egymással! Milyen kár! Milyen kár!

Chadwick őrnagy: De az emberek nem elégednek meg az egyszerűséggel, bonyolult dolgokat akarnak.

M.: Pontosan erről van szó. Mivel valami komplikáltat, vonzót, elgondolkodtatót akarnak, rengetegféle vallás jött létre, és mindegyik roppant bonyolult, ráadásul minden valláson belüli irányzatnak megvannak a követői és az ellenzői. Például egy átlagos keresztény csak akkor lesz elégedett, ha azt mondják neki, hogy Isten valahol a messzi mennyországban van, melyet segítség nélkül nem érhetünk el. Egyedül Krisztus ismerte Istent, és egyedül Krisztus vezethet minket. Imádd Krisztust, és üdvözlj! Ha az egyszerű igazságot mondják neki: „Az Isten országa bennetek van”* , ő ezzel nem lesz elégedett, s bonyolult és átvitt értelmet lát majd az efféle állításokban. Az érett elmék képesek csak megragadni az egyszerű Igazságot annak meztelenségében.

Később Chadwick őrnagy arról számolt be, hogy a meditáció alatt önkéntelen félelem jelenik meg benne. Azt érzi, hogy a szellem elválk a durva testtől, és ez az érzés félelmet ébreszt benne.

M.: Kinek jelenik meg a félelem? Mindennek az a szokás az oka, hogy a testet az Önvalóval azonosítja. Az elválasztottság többszöri megtapasztalásával hozzászokik ehhez, és a félelem el fog múlni.

145.

Mr. P. Brunton: Miért beszélnek a vallások istenekről, mennyországról, pokolról és a többiről?

M.: Csupán azért, hogy az emberek felismerjék: ezek egy szinten állnak ezzel a világgal, és egyedül az Önvaló valóságos. A vallás a kereső nézőpontjához alkalmazkodik. Vegyük például a Bhagavad-gítát. Amikor Ardzsuna kijelenti, hogy nem fog a saját rokonai, a felmenői ellen harcolni, hogy megölje őket, és megszerezze a királyságot, Srí Krisna azt válaszolja neki: „Nem volt idő, amikor Én, te vagy eme nagy királyok / nem voltunk, s oly idő nem jön, hogy mi már ne lennénk többé! [...] Sohasem születik, nem is hal meg soha! / Ami van, az lenni soha meg nem szűnhet!”* Később, amikor ezt kifejti, és hozzáteszi, hogy egykor ugyanezt az útmutatást adta a Napnak, rajta keresztül Ikshvákunak és így tovább, Ardzsuna kételyének adott hangot: „De te nemrégem születél, míg Vivasván régesrég élt, miként értsem hát...?” Erre Srí Krisna Ardzsuna álláspontját megértve azt feleli: „Számptalan sok születésben öltöttem én alakot már, / miként te is, de Én mindenre emlékezem, tudom mindet, / míg te [...] elfeledted valamennyit.”¹ Ezek a kijelentések ellentmondásosnak tűnnek, a kérdező szemszögéből azonban rendjén valók. Krisztus is kijelentette, hogy már Ábrahám előtt létezett.

K.: Mi a vallások célja az ilyen magyarázatokkal?

M.: Csupán annyi, hogy az Önvaló valóságát megerősítsék.

K.: Bhagaván mindig a legmagasabb nézőpontból szól hozzánk.

Srí Bhagaván: (mosolyogva) Az emberek nem értenék az egyszerű, tiszta igazságot, mindennapjaik igazságát, az örökké jelen lévő, állandó tapasztalatot. Az Igazság az Önvaló igazsága. Van olyan, aki nincs Önmaga tudatában? De még csak hallani sem akarnak erről (az Önvalóról), a túlvilági dolgokra, a mennyországra, a pokolra és az újraszületésre viszont kíváncsiak. Mivel a misztériumhoz vonzódnak, nem pedig a kendőzetlen igazsághoz, a vallások a kedvükben járnak, de csak azért, hogy a misztériumon keresztül az Önvaló közelébe kerüljenek. Bármerre kalandozzon is, mindenkinek vissza kell térnie az Önvalóba. Akkor pedig miért nem állapodik meg itt és most Abban? A másvilágokhoz szükség van az Önvalóra mint szemlélőre vagy elmélkedőre. Azok valóságának foka megegyezik a szemlélő vagy a gondolkodó valóságának fokával. Nem létezhetnek a tanú nélkül. Következésképpen nem különböznek az Önvalótól. Még a tudatlan ember is csupán az Önvalót látja, amikor tárgyakat lát. De mivel össze van zavarodva, az Önvalót a tárggyal, azaz a testtel, valamint az érzékekkel azonosítja, miközben a világban játszadozik. Az alany és a tárgy egyaránt elmerül az Önvalóban. Nincs látó, és nincsenek látott tárgyak. A látó és a látott az Önvaló. Nem létezik számos én sem. Minden egyedül az egyetlen Önvaló.

189.

Figyelje meg! Krisna kezdetben azt mondta, hogy nincs sem én, sem te, sem ezek a királyok, most viszont azt állítja, hogy korábban számos születésben volt része. Krisna nem mond ellent önmagának, bár látszólag úgy tűnik. Igazodik Ardzsuna nézőpontjához, és az ő szintjéről beszél hozzá. Van egy hasonló kijelentés a Bibliában, ahol Jézus azt mondja: „Mielőtt Ábrahám lett, én vagyok.” A bölcsek tanítása alkalmazkodik a helyhez, időhöz, emberekhez és egyéb körülményekhez.

215.

A Maharsi G. U. Popé Tiruvácsaham-fordítását olvasta, és rábukkant azokra a versszakokra, amelyek a bhakti erős érzéseit úgy írják le, mint az ember egész testének borzongását, a hús és a csontok elolvadását és hasonlókat. A Maharsi megjegyezte: „Mánikkavácsahar egyike azoknak, akiknek a teste végül feloldódott a ragyogó fényben, és nem hagytak hátra holttetemet.” Az egyik követő megkérdezte, hogyan lehetséges ez. A Maharsi azt válaszolta, hogy a durva test csupán a finom anyag - az elme - szilárd formája. Amikor az elme szertefoszlik és fényként fellángol, a testet elhamvasztja ez a folyamat. Nandanár teste szintén eltűnt a ragyogó fényben.

Chadwick őrnagy rámutatott, hogy Elizeus próféta ugyanilyen módon tűnt el, majd tudni akarta, hogy Krisztus testének eltűnése a sírból ugyanígy történt-e.

M.: Nem, Krisztus teste hátramaradt holttetemként, és először egy sírba helyezték, az említettek azonban nem hagytak hátra holttestet. A beszélgetés közben a Maharsi megjegyezte, hogy a finom test fényből és hangból áll, a durva test pedig ugyanennek a konkrét formája.

A fizikaprofesszor megkérdezte, hogy ez a fény és hang felfogható-e az érzékekkel.

M.: Nem, érzékfölöttiek. Hasonló ez a következőhöz:

	<i>Ísvara</i> (egyetemes)	<i>dzsiva</i> (egyéni)
Durva	univerzum	test
Finom	hang és fény (<i>náda, bindu</i>)	elme és <i>prána</i>
Eredeti	<i>Átman</i> (Önvaló) <i>Párám</i> (transzcendentális)	<i>Átman</i> (Önvaló) <i>Párám</i> (transzcendentális)

Ezek végső soron ugyanazok.

A Teremtő finom teste a misztikus hang, a pranava (Óm), amely hang és fény. Az univerzum feloldódik a hangban és a fényben, és végül a transzcendenciában, a Párámban.

268.

Dr. Szajjed: Mi a megváltás? Mit értett rajta Krisztus?

M.: Megváltás kinek? És mitől?

K.: Megváltás az egyén számára, a világ bánatától és szenvedésétől.

M.: Kihez tartozik a bánat és a többi?

K.: Az elméhez?

M.: Ön az elmével azonos?

K.: Elmagyarázom, hogyan merült fel ez a kérdés. Éppen meditáltam, és azon kezdtem elmélkedni, hogy Krisztus kiárasztotta a kegyelmét néhány tanítványára, akik elérték a megváltást. Úgy vélem, Srí Bhagaván hasonló Krisztushoz. A megváltás nem hasonló kegyelem eredménye? Így értettem a kérdést.

M.: Igen, ez igaz.

K.: A Ki vagyok én? című könyvecske a szvarúpa dristiről (a lényeg látásáról) beszél. Ehhez kell egy látó és a látott. Hogyan összeegyeztethető ez a végső Egységgel?

M.: Miért kér megváltást, szomorúságtól való megszabadulást és hasonlókat? Az, aki kéri, látja is őket. Az igazság a következő. A dristi (látás) tudatosság. Az alkotja az alanyt és a tárgyat. Lehet-e dristi az Önvalón kívül? Az Önvaló minden - a dristi és a többi.

K.: Hogyan különböztessük meg az egót a tökéletes Én-Éntől?

M.: Az, ami megjelenik és eltűnik, a múlandó én. Az, aminek nincs sem kezdete, sem vége, az állandó Én-Én-tudatosság.

K.: Ha folyamatosan az Önvalóra gondolunk, az egyre kifinomultabbá teszi az elmét, amely végül nem gondol semmi másra, csak a Legfőbbre?

M.: Van a békés elme, amely a Legfőbb. Amikor az elme nyugtalaná válik, gondolatok gyötrik. Az elme csupán az Önvaló dinamikus ereje (Sakti).

396.

Az újrászületés azt jelenti, hogy az ember elégedetlen a jelenlegi állapotával, és arra vágyik, hogy olyan helyen szülessen meg, ahol nem lesz elégedetlenség. A születések, mivel a testhez tartoznak, nem lehetnek hatással az Önvalóra. Az Önvaló megmarad még a test halála után is. Az elégedetlenség oka az, hogy az ember tévesen a halandó testtel azonosítja az örök Önvalót. A test az elme szükséges járuléka. Ha az egót megöljük, az örök Önvaló teljes dicsőségében feltárul. A test a kereszt. Jézus az ember fia, az ego vagy az „én a test vagyok” képzelet. Amikor keresztre feszítik, a dicsőséges Önvalóként feltámad - Jézus az Isten fiaként! „Aki elveszíti az életét, megmenti azt!”

476.

Dr. Stanley Jones keresztény misszionárius kereste fel a Maharsit. Könyveket ír, előadásokat tart, és két ásrámot vezet Észak-Indiában. Egy úriember és két hölgy kísérte el. Jelenleg az On the Indián Road (Indiai utakon) című művén dolgozik, és találkozni akar kimagasló spirituális emberekkel Indiában, hogy anyagot gyűjtsön a könyvhöz. Azt szeretné megtudni, miképpen haladtak előre és mire jutottak Isten megtapasztalásának terén az indiai bölcsek. Ezért kérdéseket tett fel a Maharsinak. (Az alábbi a beszélgetés rövid kivonata.)

K.: Mit keres? Mi a célja? Meddig jutott?

M.: A cél mindenki számára ugyanaz. De árulja el nekem, miért kellene keresni bármilyen célt? Miért nem elégedett a jelenlegi helyzetével?

K.: Akkor tehát nincs cél?

M.: Nem igazán. Mi készíti arra, hogy valamilyen célra törekedjen? Ez egy viszontkérdés, amelyet önnek kellene megválaszolnia.

K.: A témáról megvannak a saját elképzeléseim. Szeretném tudni, a Maharsi mit gondol erről.

M.: A Maharsinak nincsenek tisztázandó kétségei.

K.: Nos, véleményem szerint a cél az, hogy az alacsonyabb rendű elme felismerje a magasabb rendű elmét, és így a mennyek országa maradandó legyen itt, a földön. Az alacsonyabb rendű elme tökéletlen, és a magasabb rendű elme felismerésével kell tökéletessé tenni.

M.: Ön tehát azt feltételezi, hogy van egy alacsonyabb rendű elme, amely tökéletlen, és amely a magasabb rendű felismerésére törekszik, hogy tökéletessé váljon. Az alacsonyabb rendű elme különáll a magasabb rendű elmétől? Független tőle?

K.: A mennyek országát Jézus Krisztus hozta le a földre. Én őt tartom a megtestesült királyságnak. Azt akarom, hogy erre mindenki ráébredjen. Ő kijelentette: „együtt éhezem az éhezővel”, és így tovább. A mennyek országa azt jelenti, hogy osztozunk az örömben és a szenvedésben. Ha ez a királyság egyetemessé válik, akkor mindenki egynek fogja érezni magát a többiekkel.

M.: Különbségekről beszél, az alacsonyabb és a magasabb rendű elme, az öröm és a fájdalom közötti különbségekről. Mi lesz ezekkel, amikor ön alszik?

K.: De én teljesen ébren akarok lenni!

M.: Ez az ön teljesen éber állapota? Nem az. Ez csupán egy álom a hosszú alvás közben. Mindenki alszik, és világokról, dolgokról és cselekedetéről álmodik.

K.: Ez a védánta, amely számomra értelmetlen. A létező különbségek nem képzeletbeliek, hanem valóságosak. Különben is, mit jelent a valódi ébrenlét? Elmondaná a Maharsi, milyennek találja?

M.: A valódi ébrenlét túl van az ébrenlét, álom és alvás három állapotán.

K.: Én valóban ébren vagyok, és tudom, hogy nem alszom.

M.: A valódi ébrenlét túl van a különbségek síkján.

K.: Akkor milyen a világ állapota?

M.: A világ idejön önhöz, hogy elmondja: „létezem”?

K.: Nem. De a világban élő emberek elmondják, hogy a világnak spirituális, társadalmi és erkölcsi megújulásra van szüksége.

M.: Ön látja a világot és benne az embereket. Ezek az ön gondolatai. Létezhet a világ öntől különállóan?

K.: Szeretettel lépek be a világba.

M.: Mielőtt belép a világba, nem része a világnak?

K.: Azonosulok vele, mégis különálló maradok. Most azért jöttem ide, hogy a Maharsinak tegyek fel kérdéseket, és meghallgassam a válaszait. Miért nekem tesz fel kérdéseket?

M.: A Maharsi válaszolt. A válasza a következő: a valódi ébrenlét nem foglal magában különbségeket.

K.: Ez a felismerés egyetemessé tehető?

M.: Az egyetemesben hol vannak különbségek? Nincsenek benne egyének.

K.: Elérte a célt?

M.: A cél nem lehet más, mint az Önvaló, és nem lehet olyasvalami, amit újonnan ér el az ember. Ha így lenne, az ilyen cél nem lehetne maradandó és állandó. Ami újonnan megjelenik, az el is tűnik. A célnak örökre és belsőnek kell lennie. Találja meg önmagában!

K.: Az ön tapasztalatát szeretném megismerni.

M.: A Maharsi nem törekszik a megvilágosodásra. Ez a kérdés hasztalan a kérdező számára. Akár felismertem az Önvalót, akár nem, az hogyan érinti a kérdezőt?

K.: Nem így van. Minden egyes ember tapasztalata emberi értékkel bír, és megosztható másokkal.

M.: A problémát magának a kérdezőnek kell megoldania. Legjobb, ha önmagának teszi fel a kérdést.

K.: Én tudom a választ a kérdésre.

M.: Hadd halljuk!

K.: Húsz évvel ezelőtt feltárult előttem a mennyek országa. Egyedül Isten kegyelméből. Nem tettem érte erőfeszítést. Boldog voltam. Egyetemessé és erkölcsileg elfogadottá akarom ezt tenni, és bevezetni a társadalomba. Ugyanakkor szeretném megismerni a Maharsi tapasztalatát Istenről.

Mrs. Dzsinarádszásza halkán közbeszólt: „Mi mind egyetértünk abban, hogy a Maharsi elhozta a földre a mennyek országát. Miért kényszeríti, hogy megválaszolja a felismerésére vonatkozó kérdéseit? Önre vár, hogy törekedjen, és elérje azt.”

A kérdező végighallgatta a hölgyet, kicsit vitatkozott vele, majd újra feltette a kérdéseit a Maharsínak. Egy-két rövid kérdés után Chadwick őrnagy keményen megjegyezte: „»Az Isten országa bennetek van« - jelenti ki a Biblia.”

K.: Hogyan ismerjem ezt fel?

Chadwick őrnagy: Miért kéri a Maharsitól, hogy ismerje fel önnek?

K.: Nem kérem.

Chadwick őrnagy: Az Isten országa önben van. Önnek kell felismernie.

K.: Csak azokban van, akik meghallják.

Chadwick őrnagy: A Biblia kimondja, hogy bennetek van, és nem teszi feltételektől függővé.

A kérdező úgy érezte, hogy a beszélgetés már így is túl hosszúvá nyúlt, és miután köszönetét fejezte ki a Maharsínak és a többieknek, távozott.